

UBISTVO JEDNE MASLAČICE

Gospodin obučen u crno najpre je brojao korake, jedan, dva, tri, sve do sto i unazad, dok se penjao širokim putem okruženim smrekama ka Svetoj Otiliji, njišući kukovima toliko snažno udesno i ulevo da bi povremeno posrnuo; potom je zaboravio na brojanje.

Njegove svetlosmeđe oči, ispupčene i prijateljski nastrojene, zurile su u tlo koje mu se pomeralo pod nogama i toliko je mlatarao rukama da su mu se bele manžetne spustile preko polovine šaka. Kad god bi se žutocrvena svetlost sumraka probila između stabala drveća i primorala ga da zatvori oči, trgnuo bi glavu, braneći se naglim, gnevničkim pokretima ruku. Tanak štap za hodanje u desnoj ruci leteo je preko trave i cveća pokraj puta i zabavljao se procvetanim biljkama.

Štap se upleo, dok je gospodin i dalje išao svojim putem mirno i nemarno, u oskudni korov. Nije se zaustavio već je, šetajući dalje, blago povukao dršku. Kad mu je ruka zapela, pogledao je unaokolo uvređeno, povukao štap najpre uzaludno, potom ga uspešno oslobodio, koristeći obe ruke i zakoračio bez daha unazad, pogledavši dva puta brzo u štap i travu, tako da mu je zlatni lančić iskočio iz crnog prsluka.

Debeli muškarac je stajao nekoliko trenutaka van sebe od besa. Krut šešir mu je spao na zadnji deo vrata. Zurio je u uraslo cveće, a zatim zamahnuo štapom i stuštio se na njega krvavocrvenog lica, udarajući u nemo bilje. Udarci su fijukali desno i levo. Nad putem su letele peteljke i lišće.

Nakon što je glasno odahnuo, gospodin je sevajući očima nastavio dalje. Drveće je brzo koračalo pored njega; gospodin nije obraćao pažnju ni na šta. Imao je prćast nos i ravno lice bez brade, starije detinjasto lice sa ljupkim ustašcima.

Na jednom oštrom skretanju na uzbrdici trebalo je pripaziti. Dok je hodao mirnije i rukom iznervirano brisao znoj sa nosa, shvatio je da mu se lice izobličilo, da se strašno zadihao. Uplašio se prilikom pomisli na to da ga je neko mogao videti, neko od njegovih poslovnih saradnika ili kakva dama. Pogladio se po licu i uverio krišom da je glatko.

Išao je mirno. Zašto se zadihao? Nasmešio se posramljeno. Skočio je na cveće i sekao ga štapom za šetnju, čak ga je udarao tim snažnim, ali dobro usmerenim pokretima ruke, kojima je navikao da udara zauške svojim pripravnicima kad ne bi dovoljno vešto hvatali muve u kancelariji i pokazivali mu ih poređane prema veličini.

Ozbiljni muškarac je često odmahivao glavom zbog neobičnog događaja. „U gradu čovek postaje nervozan. Grad me čini nervoznim”, zamišljeno je njihao kukovima, uzeo kruti, engleski šešir i hladio glavu vazduhom koji je mirisao na borove.

Nakon kraćeg vremena ponovo je brojao korake, jedan, dva, tri. Koračao je nogu pred nogu, mlatarao rukama. Iznenada, kad je tupim pogledom preleteo preko ivičnjaka, gospodin Mihael Fišer je ugledao svoju zdepastu priliku kako silazi s travnjaka, naleće na cveće i jednoj maslačici glatkim rezom odseca glavu. Očito se pred njim odvijalo ono što se dogodilo ranije na tamnom putu. Cvet je u potpunosti nalikovao drugom

cveću. Ali baš taj jedan je privlačio njegov pogled, ruku, štap. Podigao je ruku, štap je fuknuo, vup, odletela je glavica. Preokrenula se u vazduhu, izgubila u travi. Srce trgovca kucalo je neobuzdano. Otkinuta glavica biljke je u tom trenutku padala nezgrapno i zabila se u travu. Dublje, sve dublje, kroz travnati pokrivač, u tlo. Onda se žurno uputila ka unutrašnjosti zemlje i nijedna je ruka nije mogla zadržati. A odozgo je iz trupa kapala, iz vrata je curila bela krv, nadole u rupu, najpre pomalo, kao što invalidima curi pljuvačka iz ugla usana, onda u debelom mlazu, curila je žutom penom na gospodina Mihaela, koji je uzaludno pokušavao da je izbegne, skakutao je udesno, skakutao ulevo, želeo je da je preskoči, već je udarala u njegova stopala.

Gospodin Mihael je mahinalno stavio šešir na glavu prekrivenu znojem, stisnuo ruke i pribio štap uz grudi. „Šta se dogodilo?“, upitao je nakon izvesnog vremena. „Nisam opijen. Glavica ne sme da padne, mora da ostane da leži, mora da ostane da leži u travi. Uveren sam u to da sad mirno leži u travi. A krv... Ne sećam se tog cveta, ne znam apsolutno ništa o njemu.“

Bio je iznenađen, uznemiren, nepoverljiv prema samome sebi. Sav se ukočio od pomahnitalog uzbuđenja, razmišljao je preneraženo o cvetu, o glavici koja je potonula, o stabljici koja je krvarila. Još uvek je skakutao nad potokom sluzi. Kad bi ga neko video, neko od njegovih poslovnih saradnika ili neka dama.

Gospodin Mihael Fišer se isprasio, stegnuo desnom rukom štap. Pogledao je u sako i ispravio se. Hteo je da zauzda buntovne misli: samokontrola. On, šef, dovešće energično u red nedostatak poslušnosti. Ovim ljudima se mora oštro suprotstaviti: „Šta se dešava? U mojoj firmi takvo ponašanje nije uobičajeno. Domaru, izbacite momka napolje!“ Za to vreme je stajao i mahao štapom po vazduhu. Zauzeo je hladan, odbojan stav; sada će videti! U osećaju nadmoći je otišao toliko daleko da se gore, na širokom putu, podsmevao svojoj plašljivosti. Zar ne bi bilo komično kad bi se sledećeg jutra u svim novinama u Frajburgu pojavio naslov ispisan crvenim slovima: „Počinjeno ubistvo odrasle maslačice na putu od Imentala ka Svetoj Otiliji između 7 i 9 časova po podne. Osumnjičeni“ i tako dalje. Na taj način se rugao slabašni gospodin obučen u crno i radovao se svežem večernjem vazduhu. Tamo dole će dadilje, zaljubljeni parovi, pronaći šta je počinio svojom rukom. Vrištaće i otrčaće prestravljeno ka kući. Istražitelji će misliti na njega, ubicu, koji će se lukavo smejati sebi u bradu. Gospodin Mihael se užasno naježio zbog sopstvene lude odvažnosti, nije sebe nikad smatrao pokvarenim. Tamo dole se pak jasno nalazio naočigled čitavog grada dokaz njegove nepromišljene energije.

Trup štrči kruto u vazduhu, bela krv kaplje iz vrata.

Gospodin Mihael je ispružio ruke ispred sebe, zauzevši pomalo odbrambeni stav.

Zgrušava se, skroz gusta i lepljiva, tako da mravi ostaju da vise.

Gospodin Mihael je protrljao slepoočnice i glasno izdahnuo.

A glavica truli pored trupa u travi. Zgnječena je, kiša je rastvara, raspada se. Od nje nastaje žuta, smrdljiva kaša, zelenkasta, žučkasta, svetlucava, poput sluzi kao povraćka. Podiže se kao da je živa, curi ka njemu, pravo na gospodina Mihaela da bi ga udavila, struji, udarajući u njegovo telo, prska mu nos. On skače, skakuće samo na vrhovima prstiju.

Osetljivi gospodin je drhtao. Osećao je odvratan ukus u ustima. Nije mogao da proguta pljuvačku od osećaja gađenja, pljuvao je neprestano. Često se saplitaao, skakutao nemirno dalje, prebledelih, modrih usta.

„Odbijam, najodlučnije odbijam da sklopim bilo kakav odnos s Vašom firmom.”

Pritisnuo je maramicu na nos. Mora se rešiti glavice, mora prekriti stabljiku, izgaziti je, zakopati je. Šuma je mirisala na leš cveta. Miris je pratio gospodina Mihaela, postajao je intenzivniji. Mora da zasadi drugi cvet na to mesto, neki koji ugodno miriše, vrt karanfila. Mora se rešiti leša usred šume. Mora.

Baš kad je hteo da se zaustavi, gospodinu Fišeru je prošlo kroz glavu da je smešno da se vrati, i više nego smešno. Šta ga je briga za maslačicu? Gorki bes odzvanjao je u njemu prilikom tih misli, čime je skoro bio zatečen. Nije uspeo da se sabere, ugrizao se za kaži-prst: „Pazi, kažem ti, pazi, prokleta ništarijo.” Istovremeno ga je potajno obuzeo ogroman strah.

Mrzovoljni debeli muškarac razgledao je stidljivo oko sebe, stavio ruku u džep pantalona, izvukao mali pererez i rasklopio ga.

Za to vreme su ga noge vodile dalje. Počele su da ga nerviraju. Čak su i one htele da zagospodare njime; razbesnelo ga je njihovo svojevolsno kretanje unapred. Zauzdaće on te paripe! Osetiće to. Pripitomiće ih oštar ubod u slabine. Nosile su ga sve dalje. Izgledalo je skoro kao da beži s mesta zločina. U to niko ne bi poverovao. Čulo se cvrkutanje ptica, udaljeno jecanje u vazduhu, dolazilo je odozdo. „Stanite, stanite!”, vikao je stopalima. Potom je zabio nož u drvo.

Obema rukama je zagrljio stablo i trljao obraze o koru. Prstima je dodirivao vazduh kao da nešto mesi: „Ne idemo u Kanosu.”¹ Napregnutog, naboranog čela proučavao je gospodin, koji je prebledeo kao duh, pukotine u drvetu, pognuo je leđa kao da će nešto otpozadi skočiti preko njega. Čuo je stalno iznova kako odzvanja telegrafska veza između njega i onog mesta, uprkos tome želeo je da udarima noge zamrsi žice i prekine je. Pokušavao je da sakrije od sebe da mu je bes već oslabio, da se u njemu probudila blaga želja da podlegne žudnji. Podsvesno je žudeo za cvetom i mestom zločina.

Gospodin Mihael je zavodljivo pomerao kolena, mirisao je vazduh, osluškivao na sve strane, šaputao plašljivo: „Samo hoću da zakopam glavicu, ništa više. Onda će sve biti u redu. Brzo, molim vas, molim vas.” Nesrećno je zatvorio oči, okrenuo se naizgled nehotice na petama. Onda je odšetao pravo dalje, kao da se ništa nije dogodilo, istim nehajnim koracima, uz tihe zvižduke bezbrižnog tona, i dok je s olakšanjem udisao vazduh, gladio je stabla pokraj puta. Pritom se smešio, a njegova ustašca postala su okrugla kao rupa. Glasno je pevao pesmu koja mu je iznenada pala na pamet: „Zeka je sedeo u rupi i spavao.” Opet je nastavio sa skakutanjem, njihanjem kukovima, mlataranjem rukama. Štap je, pun osećaja krivice, gurnuo visoko pod rukav. Povremeno bi se prilikom skretanja na putu šunjabao, kao da ga neko posmatra.

¹ Oto fon Bizmark je izjavio: „Ne idemo u Kanosu”, aludirajući na Put u Kanosu, diplomatsku misiju rimsko-nemačkog cara Hajnriha IV, čime je želeo da poruči da se neće poniziti. (*Prim. prev.*)

Možda je još uvek živa; otkud zna da je mrtva? Proletelo mu je kroz glavu da bi mogao da izleći povređeni cvet kad bi ga podupreo drvcetom i postavio lepak oko glavice i stabljike. Počeo je da hoda brže ne bi li zaboravio svoje ponašanje, počeo je da trči. Odjednom je drhtao od iščekivanja. Na jednom skretanju je udario u isečeno stablo drveta, grudi i brada su ga toliko zboleli da je glasno zajaukao. Kad se sabrao, zaboravio je šesir u travi; slomljeni štap mu je iznutra pokidao rukav; ništa od toga nije ni primetio. Ho-ho, žele da ga zaustave, neće njega ništa zaustaviti; naći će već cvet. Ponovo je ustao. Gde se nalazi to mesto? Mora pronaći to mesto. Kad bi samo mogao da dozove maslačicu. Ali kako se zvala? Nije znao kako se zvala. Elena? Možda se zvala Elena, sigurno joj je ime bilo Elena. Šaputao je u travu, sagnuo se kako bi rukom gurao cveće.

„Da li je Elena tu? Gde se nalazi Elena? Pa? Povređena je, ima povredu na donjem delu glavice. Možda to još uvek ne znate. Želim da joj pomognem, ja sam lekar, dobri Samarićanin. Pa, gde se nalazi? Možete mi to mirno poveriti, kažem vam.”

Ali kako da prepozna cvet koji je slomio? Možda je upravo dodiruje rukom, možda blizu njega ispušta poslednji dah.

To se ne sme dogoditi.

Vikao je: „Predajte je. Ne činite me nesrećnim, džukci. Ja sam dobri Samarićanin. Da li razumete nemački?”

Skroz je legao na zemlju, tražio, naposljetku je kopao naslepo po travi, pritiskao i gnječio cveće, dok su mu usta bila otvorena, a oči se caklile. Zadržao se dugo tamo, otupelo tragajući za njom.

„Predaja. Moraju se propisati uslovi. Uvodne napomene. Lekar ima pravo na bolesnika. Moraju se doneti zakoni.”

Tamnocrno drveće uzdizalo se pored puta i svuda unaokolo po sivom vazduhu. Bilo je prekasno; glavica se sigurno već sasušila. Užasnula ga je konačnost misli o smrti i ramena su mu zadrhtala.

Crna, okrugla prilika muškarca se pridigla iz trave i zateturala duž ivice puta.

Bila je mrtva. Ubio ju je svojom rukom.

Uzdisao je i trljao čelo dok je razmišljao.

Nasrnuće na njega, sa svih strana. I treba, ništa ga više nije brinulo. Bio je prema svemu ravnodušan. Odrubiće mu glavu, iseći uši, staviti ruke u žeravicu. Nije mogao više ništa da učini. Znao je da će svima to pričinjavati zadovoljstvo, ali neće ispustiti nijedan zvuk kojim bi se nasladili zli krvnikovi pomoćnici. Nisu imali pravo da ga kazne; i sami su bili pokvareni. Da, ubio je cvet, ali to ih se nije ticalo i to je bilo njegovo pravo kojeg se držao u inat njima. Imao je pravo da ubija cveće i nije osećao obavezu da to dalje obrazloži. Mogao je da ubije koliko god želi cvetova u krugu od hiljadu milja prema severu, jugu, zapadu, istoku, čak i kad su se zbog toga podrugljivo smejali. A ako bi nastavili tako da se smeju, zgrabio bi ih za gušu.

Zastao je; streljao je otrovno pogledom u pravcu duboke tmine smreka. Usne su mu bile pune kao da će prsnuti od krvi. Onda je pohrlio dalje.

Morao je ovde u šumi da izrazi saučešće sestrama preminule. Ukazao je na to da se desila nesreća, maltene bez njegovog saučesništva, podsetio je na strašnu muku s kojom se popeo dovde. I na vrućinu. Zapravo je bio, u suštini, ravnodušan prema svim maslačcima.

Očajno je opet slegnuo ramenima: „Šta će još učiniti sa mnom?” Trljao je prljavim prstima obraze; više nije video izlaz.

Čemu sve to; zaboga, šta je uopšte tražio ovde?

Hteo je da pobjegne odatle najkraćim putem, dijagonalno nizbrdo kroz drveće, kako bi napokon sve promislio posve jasno i u miru. Veoma polako, stavku po stavku.

Da se ne bi okliznuo po klizavom tlu, kreće se od drveta do drveta. Cvet, razmišlja podmuklo, može ostati pokraj puta tamo gde jeste. Postoji već dovoljno takvog mrtvog korova na svetu.

Ali obuzima ga jeza kad vidi kako iz drveta za koje se pridržavao viri okrugla, bleđa, svetla kapljica smole; drvo plače. Pobegavši u mraku do staze, primećuje uskoro da se put naročito sužava, kao da šuma želi da ga primami u klopku. Drveće se okuplja da održi suđenje.

Mora da izađe.

Ponovo se sudara snažno s onižom jelkom; ona ga tuče podignutih ruku. Oslobađa sebi put nasilno, dok mu niz lice lipti krv. Pljuje, udara oko sebe, šutira drveće dok glasno viče, kliza se naniže u sedećem i ležećem položaju, kotrljajući se, naposletku trči kao muva bez glave niz poslednju liticu na obodu šume prema svetlima sela, pocepani mantil mu prekriva glavu, dok iza njega brdo šušti preteći, trese pesnicama i svuda se čuje pucketanje i lomljava drveća koje trči za njim i psuje.

Debeli gospodin je nepokretno stajao pored svetiljke ispred male seoske crkve. Nije imao šešir na glavi, razbarušena kosa mu je puna crne zemlje i iglica jelke koje nije otesao. Duboko je uzdahnuo. Dok mu je niz nos curila topla krv na čizme, uzeo je polako obema rukama krajeve odela i pritisnuo ih na lice. Onda je podigao ruke prema svetlu i začudio se debelim plavim žilama koje su bile vidljive. Trljao je debele čvorove, ali nije uspevao da ih ukloni. Kad je začuo tramvaj kako peva i zavija, nastavio je da se klati uskom uličicom prema kući.

Sad je sedeo skroz tupo u spavaćoj sobi, rekao je glasno: „Evo, sedim tu, sedim tu”, i očajno gledao unaokolo po sobi. Hodao je gore-dole, skinuo odeću i sakrio je u ugao garderobera. Obukao je drugo crno odelo i čitao novine na sofi. Zgužvao ih je dok ih je čitao; nešto se desilo, nešto se desilo. I to je u potpunosti osetio narednog dana, dok je sedeo za stolom. Bio je kao skamenjen, nije mogao da psuje, a svuda gde je išao, pratila ga je neobična smirenost.

S grozničavim žarom zaključio je da mora da je sve sanjao, ali su ogrebotine na njegovom čelu bile prave. Onda zasigurno postoje stvari koje su neverovatne. Drveće ga je izudaralo, došlo je do naricanja za mrtvom. Sedeo je snuždeno i na iznenađenje zaposlenih nije se brinuo o muvama koje su zujale. Onda je s ozbiljnim izrazom lica kinjio pri-

pravnike, ostavio posao i hodao gore-dole. Često su ga videli kako udara pesnicom o sto, naduvenih obraza, više kako će jednom sve počistiti u poslovanju i svuda. Videće oni. Neće niko praviti budalu od njega, niko.

Sledećeg prepodneva kad je radio obračune, neočekivano ga je nešto navelo na to da prepíše deset maraka maslačici. Uplašio se, zapao je u gorka razmišljanja o sopstvenoj ne-moći i zamolio je poslovođu da nastavi s obračunima. Po podne je sam stavio novac u posebnu kutiju, tiho i hladno, čak je otvorio poseban račun za nju; bio je umoran, želeo je mir. Ubrzo je osetio potrebu da joj ponudi hranu i piće. Mala činija je svakog dana bila postavljena i za nju pored gospodina Mihaela. Kućna pomoćnica se uhvatila za glavu kad je to zatražio, ali gospodin je zabranio svaku kritiku i imao je neviđene izlive besa.

Plaćao je, plaćao svoju tajanstvenu krivicu. Vršio je božju službu prema maslačici i mirni trgovac je sada tvrdio da svaki čovek ima sopstvenu religiju; mora se zauzeti lični odnos prema nepojmljivom bogu. Postoje stvari koje ne može svako da shvati. Ozbiljnost njegovog majmuskog lica pridobila je melanholične crte; čak je i izgubio na težini, oči su mu potonule. Poput glasa savesti je cvet pratio njegove aktivnosti, strogo, od najvećih do najmanjih svakodnevnih.

Sunce je tih dana često obasjavalo grad, katedralu i zamak na brdu, sve se sijalo puno života. Muškarac tvrda srca je plakao jednog jutra pokraj prozora, prvi put od svog detinjstva. Sasvim iznenada je zaplakao tako da mu se skoro slomilo srce. Svih ovih lepota ga je lišavala Elena, omraženi cvet, sada ga je optuživala svakom lepotom sveta. Zraci sunca su se probijali, ona ih ne vidi; ne može da udahne miris belog jasmína. Niko neće obilaziti mesto njene sramotne smrti, neće na njemu biti izgovorene molitve: to mu je sve prebacivala u lice, koliko god da je bilo smešno i koliko god da je kršio ruke. Sve joj je uskraćeno: mesečina, nevestina letnja sreća, mirni suživot s kukavicom, šetnje, dečja kolica. Stisnuo je usnice; hteo je da zaustavi ljude koji su išli prema bregu. Kad bi samo svet nestao uz uzdah, kako bi zapušio usta cvetu. Da, razmišljao je čak i o samoubistvu ne bi li napokon zaustavio ovu patnju.

U međuvremenu se prema njoj odnosio ogorčeno, prezrivo, pritisnuo bi je brzim potezom uza zid. Varao ju je malim stvarima, u brzini bi odgurnuo, naizgled nenamerno, njen tanjirić, loše bi obračunao novac na njenu štetu, ophodio se prema njoj ponekad lukavo, kao prema poslovnoj konkurenciji. Na godišnjicu njene smrti ponašao se kao da se ničeg ne seća. Tek kad je ona sve više insistirala na tihoj komemoraciji, posvetio je pola dana sećanju na nju.

U društvu se jednom prilikom diskutovalo o omiljenom jelu. Kad su upitali gospodina Mihaela šta najradije jede, izgovorio je hladno nakon kraćeg razmišljanja: „Maslačak, maslačak je moje omiljeno jelo.” Na to su svi prasnuli u smeh. Gospodin Mihael se pak šćućurio na stolici, slušao smeh stegnutih zuba i upijao bes maslačice. Osećao se kao odvratna aždaja koja u miru guta živa bića, pomislio je na neobične japanske običaje i harakiri. Mada je potajno očekivao tešku kaznu od nje.

Neprekidno je vodio takav gerilski rat protiv nje; neprestano je lebdeo između smrtno patnje i ushićenosti; okrepljivao se anksiozno njenom ljutom vriskom za koju mu se

ponekad činilo da je čuje. Svakodnevno je smišljao nove pakosti; često se povlačio, veoma uzbuđeno, iz kancelarije u sobu, kako bi na miru kovao planove. I tako se u tajnosti odvijao ovaj rat, a niko nije znao za njega.

Cvet je pripadao njemu, bio je jedna od uteha njegovog života. S divljenjem se prisećao vremena kad je živio bez cveta. Sad se često šetao šumom prema Svetoj Otiliji prkosnog izraza lica. I dok se jednog sunčanog popodneva odmarao na palom stablu drveta, sevnula mu je misao: ovde, na ovom mestu gde je sad sedeo, stajala je njegova maslačica Elena. Sigurno je bila ovde. Žalost i anksiozna posvećenost savladali su debelog gospodina. Kako se sve promenilo! Od te večeri do danas. Snuždeno je prijateljskim pogledom, blago potamnelih očiju, prelazio preko korova, sestara, možda ćerki Elene. Nakon dugog razmišljanja, ravno lice mu je obešenjački zadrhtalo. O, videće sad njegov voljeni cvet! Kad bi iskopao jednu maslačicu, ćerku mrtve, zasadio je kod kuće, uzgajao je i negovao, stara bi dobila mladu suparnicu. Da, kad je sve dobro promislio, mogao je da se iskupi za smrt stare maslačice tako što će spasiti ovom cvetu život i tako kompenzovati smrt majke; ćerka bi vrlo verovatno istrulila ovde. O, kako će razjariti staricu, kako će je ohladiti. Trgovac, koji se razumeo u zakone, setio se jednog paragrafa o kompenzaciji i iskupljenju za krivicu. Iskopao je obližnji cvetić perorezom, pažljivo ga odneo golom rukom do kuće i zasadio u porcelansku saksiju sjajnozlatne boje, koju je postavio na dekorisani stočić u spavaćoj sobi. Na dnu saksije ispisao je ugljenom: „§ 2043, stav 5”.

Svakodnevno je srećnik zalivao cvet s pakosnom posvećenošću i nudio je žrtve mrtvoj Eleni. Bila je zakonski, eventualno usled policijskih mera, prinuđena na rezignaciju, više nije dobijala ni činijicu za hranu, ni obrok, ni novac. Često mu se činilo, dok je ležao na sofa, da čuje njeno cviljenje, njeno razvučeno jecanje. Samopouzdanje gospodina Mihaela je nezamislivo poraslo. Povremeno ga je čak obuzimala megalomanija. Život mu nikad nije bio tako veseo.

Kad se jedne večeri zadovoljno odgegao iz kancelarije u stan, kućna pomoćnica mu je objasnila odmah na vratima da je prilikom čišćenja oborila stočić i slomila saksiju. Bacila je cvet, obični korov koji raste na đubrištu, zajedno s drugim krhotinama u kantu za smeće. Na osnovu trezvenog, blago prezrivog tona kojim je govorila o nesreći, moglo se zaključiti da je poprilično odobravalala proceduru koju je sprovela.

Punašni gospodin Mihael je zalupio vratima, zapljeskao kratkim rukama, zacvilio glasno od sreće i podigao za kukove iznenađenu ženu u vazduh koliko su mu to dozvoljavale snaga i njena visina. Potom je odskakutao iz hodnika do spavaće sobe, oči su mu se cakilile, bio je izuzetno uzbuđen; glasno je dahtao i udarao nogama; usne su mu drhtale.

Niko nije mogao ništa da mu prigovori; nije čak ni u najskrivenijim mislima poželeo smrt ovog cveta, nije ni najsićušnije misao posvetio tome. Starica, tašta, mogla je sad da psuje i priča šta god poželi. Nije imao ništa s njom. Završili su. Rešio se čitave zajednice maslačaka. Pravo i sreća bili su na njegovoj strani. To nije bilo upitno.

Nadmudrio je šumu.

Odmah je hteo da ode do Svete Otilije, u tu mrzovoljnu, glupu šumu. U mislima je već vitlao crnim štapom. Cveće, punoglavci, čak i krastače će umreti. Mogao je da ubija koliko je želeo. Nije mario ni za kakve maslačke.

Debeli, uredno obučeni trgovac, gospodin Mihael Fišer, vrteo se na sofi od zloradosti i smeha.

Onda je skočio, stavio šešir na glavu i izjurio pored zapanjene kućne pomoćnice iz kuće na ulicu.

Smejao se glasno i frktao. I tako je nestao u tmuni šume na bregu.

(S nemačkog prevela Branka Ognjanović)